

Dilhun

– Ali Koç · 19 Kasım 2012

Fisebilillah !

Beni tarif et ey gül , ayaklarına ..

Arz'dayım

Rüyalarına girsem dahi tanınmayacak kadar sen

Biz olmaktan çıktım

Hiçbir dil güç yetiremiyor alın yalnızlığıma

Hangi adrese eğilse başım

Şah damarımda hep aynı sızı

Beni alıp ta taşınalı çok olmuşsun hayatımdan

Bir İstanbul boyu !

Unutmuş olsan tozlanırdı gözlerim

Örümcek ağları

Kurutulmuş sevdalar olurdu kirpiklerimde

Bütün rüzgarlardan korkar

Nefesimden utanırdım

Unutmuş olsan ,susardım

Tren istasyonlarında ki fıyakalı kavuşmalar

Ve vapur çığlıkları ...

Büyütürdü kalbimi , gelmeyişlerine

Unutmuş olsan , küserdim

Kağıttan yaptığım gemiler ve inancım

Kazdığım çukurlar

Bulutlardan yaratıldığına inandırıldığı denizler

Çocukluğum ve yağmur !

Hiç bir anlam ifade etmezdi .

Eskitilen sevdaların

Göçebe yalnızlıklara mahkum bırakıldığı bu çağda

Elif miktarı bir tebessüm misali düştün payıma

Elhamdülillah !

Seninleydim çoğu zaman

Alnım ve avuçlarımdan eksik olmadı yokluğun

Kiralık günler yaşadım
Bir ayı eksiksiz denkleştiremeyen umutlar
Hep borçluydum
Yağmur bile benden alacaklı gibi yağdı
Tek ayak üzerinde ıslandı durdu içimdeki çocuk
Nedensiz ve korkunç
Ellerimle okşadım saçlarını
Ne zaman bir ayna görsem nemden kirli
Aynadaki ben o'ndan yaralı

Gitmenin neyi değiştireceğini bilmeden uzaklaştım
Önce kendimden
Sonra herkes benden

Bir karınca ağustos böceği muamelesi yaptı önce
Ardından bütün kovanlar bal vermeyen arı
Ayığı kırılmış bir at misali ölümcül bir noktam arandı
Ve sadece akbabaların duyabileceği keskilikte bir koku

Yinede dillendirmedim sensizliği
Yokluğun helalimdi
Üşüyen ellerimi parmak aralarından kapatıp
Adının kutsallığından bahsettim durmadan
Rahle önünde bağdaş kurup oturmuş zaman
Aşkı sakınabilmek adına avuçlarımda biriktirdi acıyı
Yaraya tuz olmanın mahcubiyetini yine gözlerimden aldın

Ruhumun gücü beni terk etmeye yetiyordu
Seninle ölme teşebbüslerim
Sensiz de yaşayabilme ihtimallerinden daha saf ve lekesizdi
Bu yüzden
Taşıyamadığım bir hayatı yaşamak
Yaşayabileceğimi düşündüğüm bir sevdanın varlığı için elzem
Şifayı kaybetmiş bir hastayı
Mikrobun kendinden sayması gibi bir şeydi bu
Ve artık kalbin işi biraz daha zordu

Gökyüzünde buharlaşan yağmur damlası
..Ve toprak !
Hiçbirimiz Virga damlası kadar kadersiz değiliz
Değil mi ey gül ?
Ben kalemin değil , duanın gücü ile istedim seni
Kanımın rengini senden aldığına bile inanmadı kimse
İsyanım Allah'tan
Susunluğum ise sensizlikten korktu hep
Sokak çocukları kadar özledim kışı

Benim hiç olmayan gözyaşlarımın kaderi misin yoksa sen ?

Tütün ve ateşin varlığı ile kuşandım yalnızlığı
Daha ne kadar zaman baş edebilecek hasıraltı edilen kalbim sensizlikle ?
Bilmiyorum !
Sana bu kadar yakın iken kendimde çaresiz kalmak
Hangi sahnenin son perdesi ?
Ve nasıl bir alt yazı ?
Yokluğun , sonu bir alkışla rezil edecek kadar seyirci
Önünde eğilen başım
İşporta tezgahlarında el altından satıyor hüznü
Tezatlardan tezat beğendirme sensizliğime

Şeytanı bile kıskandıracak kadar helaldir sana bu aşk